

[Lawaetz]

ningen bare skal have vandgrød 1 gang om ugen. Så hjælper det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.20

Mødet genoptaget kl. 13.30

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 11:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Bortfald af reguleringer, nedsættelse af dækningsgrad, forhøjelse af bidrag m.v.).

(Fremsat 5/10 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Svend Auken (S):

Den i sommer i hele den borgerlige presse med stor uopmærksomhed offentliggjorte betænkning fra lavindkomstkommissionen viser med al ønskelig tydelighed, at der stadig i vores samfund hersker betydelige forskelle mellem dem, der er meget velhavende, dem, der ligger på mellemindkomster, og så dem, der er fattige. Rapporten fra lavindkomstkommissionen viser også, at en af de væsentligste forklaringer på forskelle i levevilkår i det danske samfund er beskæftigelsesgraden. Rapporten hamrer et hul igennem alle myterne om, at det kan betale sig at væ-

re arbejdsløs i forhold til at gå på arbejde. Vi ved også, at forskellen mellem understøttelse og løn allerede i dag inden gennemførelsen af regeringens forslag i gennemsnit udgør cirka en fjerdedel. Men derudover findes der en række menneskelige, uddannelsesmæssige og psykologiske belastninger af de arbejdsløse, de ledige, som stiller dem i en meget vanskelig situation.

Vi ved også, at virkningen af regeringens politik er en vækst i arbejdsløsheden. Jeg tror, der er en naturlig forklaring på, at der ikke i hvidbogen er offentliggjort beregninger, for selvfølgelig har de kørsler og beregninger været foretaget, men selv regeringen har ikke turdet lægge dem frem for folketinget. Andre har imidlertid med anvendelse af det økonomiske råds formandskabs model beregnet, at ledigheden vil stige med knap 30.000 til næste år og med ca. 50.000 oven i den almindelige internationale afmatning og oven i den store tilgang, der jo fortsat er til arbejdsmarkedet. Det er selvfølgelig en tragisk kendsgerning, og det vil belaste de offentlige budgetter på både udgifts- og indtægtsiden. Det gør selvfølgelig, at man må overveje, hvad man gør i den situation.

Socialdemokratiet mener imidlertid, at det dårligste, man kan gøre, er at forringe forholdene for dem, der uden egen skyld er blevet kastet ud i arbejdsløshed. Det, man fra regeringens side foreslår, er ikke blot, at mennesker på overførselsindkomster skal bære den almindelige nedgang i samfundet, men man siger, at på toppen af denne almindelige nedgang skal de bære et tab, der midt i 1983 vil beløbe sig til ca. 1.000 kr. om måneden. Det gælder de syge og de arbejdsløse, og det gælder også de efterlønsmodtagere, der har disponeret i tillid til folketingets lovgivning og har forladt arbejdsmarkedet; de skal nu bære et tab på 1.000 kr. om måneden.

Jeg ved godt, at der er mange mennesker, der tror, at man, når man lever på efterlønsordningens andet trin, lever nærmest i sus og dus, men jeg vil sige, at for mange af disse familier, der kun har én forsørger, vil en nedgang i indtægt på 1.000 kr. om måneden, som man altså ikke har kunnet forudse, og som man derfor ikke har kunnet tage højde for, faktisk ødelægge disses økonomi.

Der er en række andre forringelser i lovforslaget, som vi vender os imod. Vi kan ikke

[Svend Auken]

medvirke til forslaget, bortset fra de dele af det, der svarer til den tidligere regerings forslag, dem vedstår vi selvfølgelig. Vi mener også, at der på dette område kan indvindes besparelser.

Så vil jeg gerne sige, at inden folketinget kan færdigbehandle dette lovforslag, må vi på helt normal måde have en sagkyndig gennemgang i det landsarbejdsnævn, folketinget selv har oprettet til dette formål. Uanset om det er hovmod – og det vælger jeg at tro det ikke er – eller det er almindelig klodsethed, der gør, at dette ikke for længst er sket, skal folketinget ikke blot overtage den nuværende regerings dårlige manerer.

Der er enkeltheder i forslaget, som efter vores opfattelse er positive, og som vi gerne vil forhandle videre om. Vi vil også gerne undersøge, om der i folketinget er et flertal for at indføre en karensdag for arbejdsgivere i forbindelse med arbejdsløshed, sådan at man selv skal betale de første 8 timer. Det vil vi gerne positivt undersøge, men hovedindholdet i regeringens forslag er vi modstandere af.

Bo Kristensen (KF):

Det konservative folkeparti kan tilslutte sig forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. Dette lovforslag er jo ligeledes en del af regeringens samlede økonomiske politik, og derfor finder jeg anledning til at sige, at det er uhyre vigtigt, at denne helhed bevares, også når vi taler om dagpengene.

Der er mange grunde til, at det er nødvendigt at begrænse dagpenge- og efterløns-satserne, og den vigtigste er nok den, at der ikke er penge i fremtiden til at køre på det niveau, vi har. Vi skal ud at låne beløbene for at kunne klare betalingerne på dette område. Jeg ved godt, at det ikke er den rene luksus at være arbejdsløs og dermed på dagpenge, det skal det heller ikke være, og niveauet er for højt i forhold til de mindsteindkomstgrupper, som er i arbejde. Jeg kan godt forstå, at der er mange arbejdsløse, der vurderer én gang til, om det nu også kan betale sig at gå ud i arbejde. Der er jo lige lavet en undersøgelse, hvor det har vist sig, at efter jobtilbudsordningens gennemførelse var der 5.570, som skulle have tilbudt et job og fik det, men som ikke tog imod det. Det kunne

tyde på, at man selv kan finde andre ordninger at køre videre på.

Dette lovforslag vil ligesom lovforslag nr. L 10 fjerne pristalsreguleringen, således at afstanden mellem lønindtægt og dagpenge fastholdes. Der indføres en velstandsregulering, der skal svare til den kommende overenskomstramme, som regeringen foreslår skal være på 4 pct. Denne ordning, som oprindeligt var tænkt som en forsikringsordning, har jo haft det element, at man selv skulle betale et bidrag til forsikringen; det har regeringen ønsket at forstærke ved forøgelse af betalingen. Men ud over at man forøger betalingen for den enkelte medarbejder, er der her tale om, at der skal ydes et større bidrag fra arbejdsgiverne, og det er jo også en del af den økonomiske politik at fordele byrderne på rimelige vilkår.

Derudover vil lovforslaget foretage en opstramning omkring vejrligsforhold og de delvis ledige, og det finder vi der er god grund til, idet der i mange situationer ikke er overensstemmelse mellem vejrligsforhold og meteorologisk institut; dette bør nok bringes noget mere i overensstemmelse med hinanden.

Som sagt kan det konservative folkeparti gå ind for arbejdsministerens forslag, og vi venter et positivt udvalgsarbejde.

Hans Jørgen Holm (V):

Lovforslaget er et led i regeringens samlede udspil, der skal vende den økonomiske udvikling. Forslaget og dets enkeltbestemmelser skal derfor vurderes i denne sammenhæng. Vi har i de seneste snart mange år haft en udvikling i statens finanser, hvor udgifterne er vokset, selv om indtægterne er faldet, og man kan næsten sige, at udgifterne er vokset, fordi indtægterne er faldet. Arbejdsløsheden har i hvert fald denne helt klare påvirkning af de offentlige finanser, at indtægterne falder og udgifterne vokser. Derfor er det mest principielle i dette forslag, at de to parter på arbejdsmarkedet får et langt større økonomisk medansvar for arbejdsløshedsforsikringen end hidtil, og jeg forstår på hr. Svend Aukens bemærkninger, at socialdemokratiet også er imod denne del af forslaget. Lovforslaget giver en større sammenhæng mellem pris- og løndannelsen og konsekvenserne af denne for de offentlige fi-

[Hans Jørgen Holm]

nanser i form af ledighed. Man må på arbejdsmarkedet i højere grad også tælle arbejdspladser, når man forhandler løn. Myndighed og ansvar kommer på denne måde i højere grad til at følges ad. Det er uholdbart i en situation med over 250.000 arbejdsløse at køre videre med et dagpengesystem, hvor denne sammenhæng er svag, og den nuværende ordning er da også gennemført i en situation, hvor vi havde fuld beskæftigelse. Det er desværre ikke tilfældet længere. Realiteterne i dag er ganske anderledes. Vi er nødt til at indrette os på de aktuelle realiteter, de aktuelle forudsætninger, hvis vi atter skal have styr på den økonomiske udvikling og forbedre beskæftigelsen. Det nytter ikke, at vi blot lader, som om der ingenting er hændt, og kører videre. Jeg vil godt understrege, at i konsekvens af den balance, der er i den samlede pakke, er der pålagt arbejdsgiverne et bidrag til arbejdsløshedsforsikringen, der er dobbelt så stort som lønmodtagerens. Jeg skal på venstres vegne understrege, at der hermed ikke fra vores side er lagt op til et nyt princip; der er alene tale om en tilslutning på baggrund af de aktuelle ordninger på andre områder, noget af det, vi har på dagsordenen senere, og som giver erhvervslivet lavere omkostninger. Vi er tilfredse med den lighed, der er i regeringens forslag, og på den baggrund skal jeg give venstres tilslutning til forslaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at ønske den nye arbejdsminister til lykke. Beklageligvis må jeg i samme åndedrag sige: Jeg håber, det bliver en kort arbejdsperiode.

Efter gennemlæsning af dette lovforslag må jeg tilstå, at det forekommer mig at være noget af det mest asociale, den mest bitre medicin til nogle af de hårdest ramte medborgere i dette land, nemlig de arbejdsløse, de kommende arbejdsløse samt efterlønsmodtagerne, jeg nogen sinde har set, og det første, jeg tænkte på, var: det er en tidligere formand for Dansk Kvindesamfund, der lægger det her på folketingets bord, en arbejdsminister, der ved bedre end nogen, hvordan arbejdsløsheden er sammensat. Af alle unge arbejdsløse bærer kvinderne den største ledighed. Af alle langtidsledige bærer kvinderne den største part af ledigheden. Af alle, der

er på deltid, er det sådan, at mændenes antal dårligt kan registreres, det er nemlig kvinder alle sammen. Kun på vejrligsområdet er det klart, at det er mænd.

Nu skal denne tale ikke være en tale udelukkende om kvinder, for alle efterlønsmodtagere, alle arbejdsløse, alle nyuddannede, bliver hårdt ramt, men det skal frem, at der her er et eklatant eksempel på, at den ny kvindelige arbejdsminister, der på mange måder har arbejdet godt for kvindesagen i dette land, fuldstændig glemmer alt herom, når først taburetten er indtaget. Til arbejdsministeren må jeg sige: dette lovforslag er en hån mod de arbejdsløse i almindelighed, og den er det i særdeleshed mod kvinderne.

Hvad er så filosofien bag ved denne lov? I bemærkningerne står der øverst: »Lovforslaget . . . er et . . . led i regeringens oplæg til forbedring af de offentlige budgetter«. Men sandheden er jo, at besparelser på disse områder ikke pynter væsentligt på statens underskud. Til gengæld slås en masse af familiernes tilværelse i stykker.

I pressen har det været fremme, at en arbejdsløs mister 10.000 kr. årligt. Jeg tror desværre, dette tal er lavt sat, men lad os forudsætte, at det er rigtigt. Hvad vil 10.000 kr. betyde for en familie årligt? Jeg er bange for, at det vil betyde mange huse på tvangsauktion og boykot af huslejestigninger, for hvordan i alverden skal folk, der i forvejen har haft reallønsfald i de seneste år, kunne betale? Jeg tør slet ikke tænke på, hvordan det vil gå de enlige med børn.

Tager vi som et eksempel en familie, hvor to har arbejdsindtægter og den ene må gå på dagpenge, så rammes de på følgende måde: der vil blive tale om, når man lægger dyrtidsindgreb, taktregulering samt nedsættelse af dagpengene sammen, at denne familie vil få et indtægtstab på mellem 45.000 og 50.000 kr. om året. Dertil kommer så, at man vil lave indgreb i ungdomsydelse og daginstitutionstakster, og kommuneskatter osv. stiger i øjeblikket. Det vil sige, at sådan en familie med en ung og med en, der er i daginstitution, kan komme i den situation, at den mister 60.000 kr. om året. Det er helt uhyrligt, og jeg skal gøre mit til, at vi får eksempler frem under udvalgsarbejdet, der viser, at denne regering ikke kan have gennemtænkt dette ordentligt. Det vil betyde for det første større arbejdsløshed – det gør hele pakken – og for

[Lilli Gyldenkilde]

det andet, at familiens liv bliver slået i stykker, og at de må på bistandshjælp. Jeg ved så godt, at dér sparer man også, men det kan nu engang ikke nytte noget at komme her og sige, at der her er tale om en lov, som skal forbedre tingene, og at stå og hælde vand ud af ørerne og sige, at det må være galt, før det kan blive godt. Jeg har aldrig hørt så kynisk en bemærkning som den, der kom fra den konservative ordfører, nemlig at der skal være større forskel på at være arbejdsløs og at være i arbejde, for hvad ligger der bag ved det? Der ligger jo det bag, at man ikke ønsker, at de arbejdsløse skal leve anstændigt, for så vil de nok ikke søge arbejde. Det er jo filosofien bag de ting, der rulles op for os her. De vil gerne søge arbejde, men de kan ikke få arbejde. Der vil være 300.000 af dem fremover, som ikke kan få arbejde. Det er tragisk, at man skal være ordfører vedrørende et lovforslag som dette.

Jeg tør heller ikke tænke på, hvordan efterlønsmodtagere fremover skal klare sig. Jeg har lige siddet og kigget i loven. Hvad er det, en efterlønsmodtager får, og hvad er det, de mister? Og som allerede hr. Svend Auken har sagt: de mister op til 10.000 kr. Ja men i de familier, hvor begge er gået på efterløn i tiltro til, at det kunne nytte noget at trække sig tilbage til fordel for ungdommen, mister man altså 20.000 kr. Hvordan skal det dog gå? SF er imod dette og agter at modarbejde det på alle planer.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Fru Lilli Gyldenkilde nævnte, at det var helt bevidst fra vores side, at vi skabte den afstand. Jeg lyttede meget interesseret til fru Lilli Gyldenkildes indlæg her, for jeg kan ikke forstå, hvor pengene skal komme fra til løsning af alle vores økonomiske problemer. Er der overhovedet ikke tænkt på det? Skal de komme frit ud af luften, skal det redde det? Vi har nogle ganske alvorlige økonomiske problemer, og jeg nævnte i mit indlæg, at vi gør dette af nød, for det skal hænge sammen i det danske samfund. Det er ikke et spørgsmål om at træde på en gruppe, som er i vanskeligheder.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ingen skal være i tvivl om, at også SF mener, dette land er i økonomiske vanskeligheder, men ingen skal heller være i tvivl om, at vi ville hente pengene andre steder, og det ved man godt. Vi sluttede bravt op omkring dele af det, socialdemokratiet kom med i december måned, så bravt, så vi har fået øretæver for det ind imellem. Men jeg håber da, at de mennesker, der gav os de øretæver, i dag kan se, at det måske var lidt fornuftigere end det, der nu kommer på bordet.

Der er alternative muligheder. Vi skal bare have dem derude til at forstå, at der er alternative muligheder, så skal vi nok få rettet op.

Lawaetz (FP):

Nu vil jeg ikke ud fra min naturlige høflighed over for fru Lilli Gyldenkilde og den nye kvindelige arbejdsminister specielt koncentrere mig om kvinderne, for vi nærmer os måske den dag, hvor der skal laves et Dansk Mandesamfund.

Dette lovforslag er en absolut betydelig del af regeringens spareplaner. Fremskridtspartiet kan stort set støtte forslaget, som nok burde have været fremsat for længe siden, men det var jo nok for meget at forlange af en socialdemokratisk regering. Vi har da også hørt i socialdemokratiets indlæg – også hr. Heinesens i går – at der er en forfærdelig jammer. Jeg forstiller mig, at socialdemokratiet i dag er lykkeligt for at være i opposition, så partiet kan fortælle vælgerne, hvor ond den nye regering er mod arbejdsløse og efterlønsmodtagere. Når denne jammer så går ud i æteren og i medierne, glemmer man at fortælle, at det er det samme socialdemokrati, der i sin lange regeringstid har skabt hele elendigheden, den enorme arbejdsløshed. Endvidere har socialdemokratiet opfundet begrebet efterløn og tilskyndet ca. 80.000 mennesker til at benytte denne ordning, af den tidligere arbejdsminister – det må vi godt nævne – kaldet århundredets største succes. Da socialdemokratiet ikke vil, kan andre heldigvis fortælle befolkningen, hvordan tingene hænger sammen.

Vi har alle den største medlidenhed med de arbejdsløse. For mit eget vedkommende er medlidenheden størst rent psykisk for de mange, der gerne vil arbejde, men som på grund af krisen ikke kan få noget at rive i. Økonomisk har de fleste vel klareret sig nogen-

[Lawaetz]

lunde med 90 pct. af lønnen, når den mindre skat tages i betragtning.

Vi kan desværre heller ikke komme uden om, at det ofte har været svært at få ledige stillinger besat, fordi f.eks. et ægtepar med en understøttelse på tilsammen 180.000 kr. har været ret så kritiske over for det job, man har tilbudt dem.

Jeg ved godt, at jeg vil blive sagt imod, men der er et gran af sandhed i det, og jeg tror derfor, der vil være en bred forståelse i befolkningen for en nedsættelse til 80 pct. i understøttelse. I hvert fald vil den flittige, der hver dag er gået på arbejde til en minimal løn, knap så ofte misunde sin nabo, der har gået hjemme med fuld understøttelse, en understøttelse, som i dag er større end minimallønnen. Vi kan således tiltræde de 80 pct.

Med hensyn til de 80.000 på efterløn har de fleste selv valgt denne udvej. Ingen har vel givet dem garanti for, at samfundet evigt skulle give dem 90 pct. af højeste dagpengesats i pension. Vi kan gå med til dette og henstiller til folk, at de tænker sig om, inden de går på efterløn fremover.

En såkaldt karensdag mener vi er en fornuftig ting, og uden at gå nogen for nær tror vi, at det statistisk større fravær mandag og fredag måske falder lidt. Vejrligsdage har været en hård og uberegnelig belastning for mange håndværksmestre. Den bestemmelse kan vi også gå med til.

Derimod holder enigheden op, når regeringen foreslår, at arbejdsgiverbidraget og medlemsbidraget skal tredobles til 3.350 kr. pr. beskæftiget pr. år. Vi har svært ved her at finde sammenhæng med det, vi hørte i går og i forgårs, nemlig at det, der var det vigtigste nu, var at bedre konkurrencedygtigheden. Vi har svært ved at forstå, at den samme regering i dag kan foreslå, at vi skal belaste hver arbejdsplads med et stort ekstra beløb. Vi tror, det skyldes, at en finansminister i klemme med den tomme kasse har spurgt sin arbejdsminister, om ikke arbejdsministeren kan liste nogle tusinde ud af henholdsvis fagforeningsmedlemmerne og arbejdsgiverne. Det er vi ikke tilhængere af. Vi forstår hovedpinen med den tomme kasse, men det er lidt synd, hvis det går over i vores afdeling. Vores afdeling er arbejdsmarkedet, og dér går det ud på at få flest muligt mennesker i sving. Dette vil beklageligvis virke i modsat retning.

De andre ting kan fremskridtspartiet gå med til, men vi vil meget gerne alvorligt diskutere dette, for hvad er det, vi snakker om? Vi snakker om at gavne konkurrenceevnen og få flere i arbejde, og jeg er bange for, at dette vil virke modsat.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg tror ikke, der er noget medlem af dette ting, som under møder ude i landet ikke vedholdende har hørt den kritik, at understøttelse er noget, der misbruges, at der er en hel del mennesker, der kunne få arbejde, men ikke ønsker det. Jeg er sikker på, at alle har hørt den kritik, og derfor er det meget, meget vigtigt at fremhæve, at ingen af de fire partier er inspireret til dette lovforslag af den kritik. Det er ikke den, der er baggrunden, for det er alt for nemt at påstå noget sådant. Enhver ved, at vi ingen ordening har af nogen art, hvad enten det er for rige eller fattige, der ikke bliver misbrugt af nogen, men af den grund afskaffer man ikke ordningen. Inspirationen her er altså én eneste, og det var den, der gik igen og gik igen og gik igen i går: vi har en bunden opgave, vi skal ændre fundamentalt på nogle ting, derfor må vi se, hvor det er, de fleste penge bruges, og så bliver vi nødt til at gribe ind dér. Det er sandheden. Sådan ligger det. Det er det, vi er nødt til.

Jeg kan godt sige, at for CD har der været to vældig ubehagelige ting at gå med til. Det ene var det, vi talte om i går med pensionskasserne. Det andet er dette, og det gør mest ondt, men det betyder ikke, at vi ikke går med på det, og det betyder ikke, at vi har bebrejdet de andre partier, at de ville gøre det. Vi erkender bare, at vi er nødt til at gå med til dette, ellers går meget andet i stykker for os. Det er på den baggrund, vi kan gå ind for det.

Jeg tror ikke, der er en af os, der ikke hellere end gerne vil give fru Lilli Gyldenkilde ret i, at vi ved, det er ulykkeligt for mange mennesker, men nu skal vi jo heller ikke overdrive, og jeg er da tilfreds med, at man i udvalget vil få mange eksempler forelagt. Man bliver jo nødt til at erkende – og heldigvis er det sådan – at statistikken bare regner alle arbejdsløse som et tal, men nogle er arbejdsløse i 8 dage, nogle er arbejdsløse i 3 uger, nogle er arbejdsløse i 3 måneder, og så

[Erhard Jakobsen]

er nogle desværre arbejdsløse længere. Men for dem, der er arbejdsløse i kortere tid, må man jo endelig ikke glemme at modregne skatten, for den er et betydeligt beløb, fordi de har normal indkomst den øvrige del af året, og det vil sige, at den samlede indkomst ikke ligger på understøttelsesbeløbet, men væsentlig højere. De har en trækprocent og en efterregning eventuelt, og man glemmer jo ikke i anden forbindelse at nævne, hvilken tyngende byrde skatter og afgifter er. Skatten skal i hvert fald selvfølgelig modregnes i det her. Men stadig væk tror jeg, vi alle sammen har fuld forståelse for, at både fru Lilli Gyldekilde og andre, der har beskæftiget sig særlig meget med netop forholdene på arbejdspladsen, gør indvendinger. Man behøver ikke engang at gøre det over for os, for vi ved godt, at det ikke er spor rart, det vi her gør, men vi har ingen anden udvej. Og så kommer det: vi gjorde det ikke, hvis det skulle være en straffeekspedition, hvis det var noget med, at nu har vi længe nok ærgret os over, at de og de misbruger loven, så nu griber vi ind. Nej, vi gør det, fordi vi håber på, at ved hjælp af dette kan vi skaffe bedre forhold for dem alle på længere sigt. Det er det, der er baggrunden, og det beder jeg bare om at man tror på. Og så skal vi i øvrigt ikke bede om undskyldning for, at vi gør noget, der er ubehageligt, for det forpligtede vi os til, da vi dannede denne regering.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan sige ja til store dele af dette forslag. Vi kan sige ja til, at pristalsregulering og taktregulering bortfalder, at medlems- og arbejdsgiverbidragene forhøjes, til en ensartet sats ved delvis ledighed, at retten til vejligsdagpenge ophæves i de første tre dage og nye beregningsmuligheder for dagpengebeløbet indskrænkes. Vi vil selvfølgelig tage hensyn til, hvad der kommer frem under udvalgsarbejdet, herunder også, hvad landsarbejdsnævnet siger.

Vi kan også sige ja til, at man forsøger at komme misbrugt til livs, sådan som jeg i øvrigt også forstod at den socialdemokratiske regering var inde på, altså i størrelsesordenen 1 mia kr.

Så vil jeg godt i den sammenhæng påpege en ting, som vi synes bør drøftes mere, end det hidtil er sket, nemlig spørgsmålet om

passende arbejde. Vi mener stadig væk, at de grænser, der er, er alt for rigoristiske, og at man må opløse dette begreb. Vi bliver nødt til at være mere fleksible.

Så er der spørgsmålet om dagpengesatsen og efterlønsatsen, spørgsmålet om at gå ned fra 90 pct. til 80 pct.

Først spørgsmålet om efterlønsatsen. Som hr. Niels Helveg Petersen sagde allerede i går, kan vi ikke acceptere det. Det er simpelt hen uanstændigt over for dem, der er gået på efterløn. Det er simpelt hen en lov med tilbagevirkende kraft, og det kan vi ikke gå med til.

Så selve dagpengesatsens nedskæring. Den er vi også imod. Vi er enige om, at alle grupper i samfundet skal spare, men vi har hidtil ikke været inde på, at nogle grupper direkte skulle gå ned i løn. Vi har været inde på, at nogle skulle fastholdes i løn, men ikke, at de skulle gå ned i løn. Det er det samme princip, vi ønsker fulgt for dagpengesatsen i erkendelse af, at det er nødvendigt at spare. Vi finder derfor, det rigtige vil være at fastfryse dagpengesatsen på det nuværende niveau i en årrække og så diskutere senere hen en reguleringsmulighed. For efterlønsmodtagere kommer vi nok til at diskutere en særlig ordning, men det kan vi se på i udvalget. Det afgørende er, at efterlønsmodtagere er gået på efterløn i tillid til et system, og det kan vi ikke pludselig vende op og ned på.

Det er klart, at det, at vi fastholder dagpengesatsen på det nuværende niveau, indebærer en udhuling, og det indebærer også, at man nærmer sig ens dagpengesats til alle. Det er et andet princip end det, vi har i dag, men skal vi spare, mener vi, at det er den lempeligste måde at gøre det på. Det kan så indebære på det længere sigt, at vi skal koble dette sammen med kontanthjælpsordninger, f.eks. de første tre måneder efter ét system og de næste tre måneder efter et andet system, sådan at overgangen bliver lempelig, men det er alt sammen noget, der kan diskuteres.

Så er der spørgsmålet om at gå fra 90 til 80 pct. Det er vi heller ikke tilhængere af, og det er vi ikke af én bestemt grund, nemlig at man kobler dette til sygedagpengeordningen. Vi mener, at de to ordninger er nødt til at være ens, sådan som de også hidtil har været, og i dag er det sådan, at funktionærer er stærkt favoriseret i forhold til arbejdere på timeløn eller ugeløn. De vil ved sygdom kun

[Lone Dybkjær]

få 90 pct. af dagpengesatsen i dag, og nu øger vi yderligere denne afstand mellem funktionærer og arbejdere. Det mener vi ikke er forsvarligt, og derfor finder vi ikke, at vi kan gå ind for de 80 pct. heller.

Så kunne jeg godt lige til sidst drille regeringen lidt – den har jo villet afvikle bureaukratiet og gøre det lettere for borgerne – og komme med et eksempel på, hvordan denne dagpengesats vil udvikle sig fluktuerende i det kommende halve år, men det skal jeg lade være med.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det lovforslag, vi ser her, er regeringens crème de la crème, det er toppen af kransekagen. Med dette sættes der ind på alle fronter. Dagpenge- og efterlønsstatserne skal sættes ned fra 90 pct. til 80 pct. Pristalsreguleringen og taktreguleringen af dagpengene bortfalder. De, der er på supplerende understøttelse, skal nu blot have satsen for nyuddannede. I dagens tørre tal betyder det, at de skal have 266 kr. over for den maksimale dagpengesats, der er på 335 kr. Og så ophæves retten til at få vejrligspende de første tre dage i en arbejdsløshedsperiode. Samtidig føjes det så smukt ind, at f.eks. begrænsning af mulighederne for en ny beregning af dagpengebeløbet til det enkelte medlem blot har til formål at forenkle administrationen. Jeg vil godt spørge arbejdsministeren, hvor meget denne forenklende faktor kommer til at koste de arbejdsløse.

Der bliver hele tiden sagt, at en utilsigtet anvendelse af dagpengesystemet, et misbrug, skal væk, men hvad er det for en utilsigtet anvendelse, hvad er det for et misbrug, der tales om? Dagpengeberettigede, der er blevet sendt hjem på arbejdsfordeling af arbejdsgiverne, skal nu gå drastisk ned i løn, fordi arbejdsgiverne har besluttet sig for en arbejdsfordelingsordning. Og hvad med de mange offentligt ansatte, der i dag har svært ved at skaffe sig et fuldtidsjob, f.eks. bibliotekarer, laboranter, gymnasielærere osv. osv.? Hvorfor skal de ned på satsen for nyuddannede, fordi det offentlige åbenbart utilsigtet anvender dagpengeloven, og hvorfor skal arbejderne undgælde, hvis vejrguderne allierer sig med arbejdsgiverne?

Retten til dagpenge skal ophæves i de tre første dage af en arbejdsløshedsperiode, hvis

den skyldes vejrlig. Er det utilsigtet anvendelse at lade være at gå på stilladserne, når de er glatte, når det regner, når det stormer kraftigt? Hvor mange flere arbejdsulykker regner regeringen med at vejrligsstrammingerne vil medføre?

Så står der så smukt: vejrlig skal være dækket af overenskomsterne. O.k., principielt har vi intet imod, at arbejdsgiverne betaler, det kan vi da godt gå ind for, men i denne situation ved regeringen alt for godt, at det bliver arbejderne, der kommer til at betale.

Samtidig skal mindstekravet til arbejdsløshedsens længde forhøjes til 10 timer for at undgå utilsigtet anvendelse. Men er det arbejderne, der anvender reglen utilsigtet, når arbejdsgiverne sender dem hjem? Hvad med fiskeindustriens kvinder? Fisken er den største arbejdsplads for kvinderne på Bornholm og i Vestjylland. De kender alt for godt hjemsendelserne. Hvorfor skal de nu betale 10 timer selv i stedet for 8 som før? 8 burde de ikke engang betale. Er det de kvinder, der anvender reglen utilsigtet? Alle de eksempler med en utilsigtet anvendelse, jeg har fundet frem, handler for mig om, at det er arbejdsgiverne, der handler utilsigtet.

Det er arbejderne, der skal betale. Det er os, der bliver straffet. Samtidig skal efterlønnen ned, fordi, som det så pænt hedder, forslaget har afledt virkning for efterlønsmodtagerne, og dem er der mange af. Næsten 2 ud af 3 metalarbejdere er på efterløn. Træindustrien har rekorden: 71 pct. Kvindeligt Arbejderforbund: 66 pct. 43 pct. af HKs medlemmer er gået på efterløn i tiltro til en ydelse af en bestemt størrelse. Så kan hr. Laewæt nok så arrogant sige: så må de sandelig tænke sig bedre om i fremtiden. Jeg tror nu, mange af dem har tænkt sig godt og grundigt om, og mange er måske blevet presset lidt. Mange har ligesom fået at vide af nogle, at måske burde de gå på efterløn for at sætte unge i arbejde. Man har ligesom gjort det til den enkelte ældre arbejders egen individuelle løsning af arbejdsløshedsproblematikken, at han eller hun skulle gå på efterløn.

Så siger regeringen nok så smukt, at 70 pct.s satsen sættes trinvis op, men i den store sammenhæng betyder det nu ikke ret meget. Det er kun 9 pct., der er på 70 pct.s satsen. Den store del er på de andre satser, og de mister altså 1.000 kr. om måneden.

[Elisabeth Bruun Olesen]

Endelig vil jeg sige, at mange er jo gået på efterløn af en helt anden grund. Det er simpelt hen deres sidste chance for at få et par gode år, inden de når graven efter et alt for hårdt arbejdsliv, hvor de er blevet slidt totalt ned. Hvis man kigger på statistikkerne, så er gennemsnitslevealderen for flere af grupperne inden for LO ikke specielt lang. Nogle lever gennemsnitlig ikke engang så længe, at de kan nå at få efterløn, og nogle kan lige få det et par år.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti føler det ikke rart, at det er nødvendigt at tage disse midler i brug for at få styr på økonomien som helhed, men det er ikke alt, om jeg så må sige, der er lige voldsomt og lige slemt. Jeg mener nok, at bortfald af reguleringmekanismerne, herunder prisreguleringens og taktreguleringens bortfald, i sig selv er en ret så alvorlig ting, men i betragtning af helheden synes jeg nok, man må sige, at det er til at overse. I hvert fald er det klart, at vi bliver nødt til, hvis vi overhovedet vil gøre os forhåbninger om at få styr på den økonomiske situation, at tage fat her. Jeg ville heller ikke have forventet, at det var noget, som var helt fremmed for socialdemokratiet.

Naturligvis kan man altid diskutere, under hvilke former man nu skal gøre det, men vi er helt med på, at det er en nødvendig ting, og synes, at vi må tage fat på det nu. Jeg skal også sige, at vi fra tidligere sammenhænge har foreslået det samme, og derfor ser vi naturligvis med tilfredshed på, at vi er kommet hertil.

Vi synes straks, det er langt værre, når vi skal til at røre ved procentsatserne vedrørende dagpengene. Der er, hvis man vil se nøjternt på det, flere problemer i det. Det er helt klart, at havde vi ikke været økonomisk tvunget til det, ville dette ikke være rimeligt, men det er vi. Man kan heller ikke, hvis man vil være saglig, se bort fra, at det er nødvendigt i visse sammenhænge at skabe en større motivation for at tage arbejde. Jeg siger ikke dette som en anklage mod vore arbejdsløse, for hovedproblemet er jo at få skabt så mange arbejdspladser i vort samfund, at det ikke er nødvendigt med denne store arbejdsløshed. Hele regeringens politik har det formål, og det er klart, at der må tages nogle midler

i brug for at nå dertil, som er meget ubehagelige.

Vi står derfor selvfølgelig bag regeringen vedrørende dette lovforslag, vi har givet vores accept af det, for vi må have taget fat på det, det er helt afgørende nødvendigt. Så må vi se, om den dag forhåbentlig skulle komme, da frugterne af den økonomiske politik, som denne regering nu vil føre, bliver af en sådan karakter, at vi kan vende tilbage til disse gode ting, hvor vi som samfund har råd til det. Det har vi ikke i dag, og det er en uanstændighed at gøre vore økonomiske forhold endnu værre, ja, måske umulige at løse ved fortsat at forøge vores gældsætning.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil gerne sige tak for de mange interessante og også positive betragtninger, der kom frem her under debatten.

Jeg vil godt, for at slå én ting fast, sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at dette forslag betragter regeringen ikke som crème de la crème. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig de betragtninger, som hr. Erhard Jakobsen kom med om, at det ikke er, fordi regeringen er ude på en straffeekspedition, at vi fremsætter dette lovforslag, men som det også fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, må dette lovforslag ses som et led i regeringens oplæg til en forbedring af de offentlige budgetter.

Alle ved, hvor dårligt det står til med de offentlige budgetter i Danmark, og alle ved også, at hvis man skal gennemføre besparelser, der har en ordentlig virkning, kan man ikke friholde de ømme områder: det sociale område og det arbejdsmarkedspolitiske område. Vi er nødt til i en så alvorlig økonomisk krise at tage også disse områder med ind i vores spareforslag, ellers opnår vi ikke de besparelser, som er nødvendige for, at vi kan føre en fornuftig og en ordentlig økonomisk politik.

Så vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig til det kommende udvalgsarbejde. Jeg synes, der er kommet mange fornuftige synspunkter frem og også forslag og overvejelser.

Fru Lone Dybkjær kunne sige ja til store dele af forslaget, men satte også en række spørgsmålstejn ved forskellige elementer i forslaget: dagpengesatsens størrelse, efterlønsordningen. Jeg kan da sige, at jeg synes

[Arbejdsministeren]

måske også, det er lidt hårdt, at de mennesker, der er gået på efterløn i tillid til en bestemt ordning, på denne måde bliver ramt, men jeg tror ikke, det er ting, som vi kan klare her i folketingssalen under første behandling, det er ting, som vi ligesom må have klargjort under udvalgsbehandlingen: hvad vil det egentlig få af økonomiske konsekvenser, hvis vi laver enkelte elementer af dette lovforslag om? Men jeg tilsiger et positivt udvalgsarbejde og skal medvirke til, at udvalget får besvaret de spørgsmål, som udvalget måtte stille.

Hr. Lawaetz var også inde på, at han kunne støtte en stor del af forslaget, men havde betænkeligheder ved den del af forslaget, som drejer sig om en forhøjelse af arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen.

Dertil vil jeg sige, at når regeringen er kommet med dette forslag, er det ikke, fordi vi ønsker at straffe arbejdsgiverne, eller fordi vi har et direkte ønske om at lægge flere økonomiske byrder over på arbejdsgiverne. Det er selvfølgelig, fordi regeringen har brug for nogle penge, og derfor ønsker vi både at forhøje medlems- og arbejdsgiverbidraget. Men det er vigtigt at se den øvrige del af regeringens lovforslag i den sammenhæng, at når vi fjerner nogle dyrtidsportioner, letter vi også arbejdsgiverne for at betale disse dyrtidsportioner, og når vi laver ændringer på sygedagpengeområdet med karensdagen og forlænget arbejdsgiverperiode, kan der måske være en lettelse at hente dér for arbejdsgiverne.

Vi har fra regeringens side sagt, at vi må prøve at komme med et afbalanceret forslag, og det vil sige et forslag, som også i et vist omfang kan ramme arbejdsgiverne, men vi føler, det er nødvendigt, hvis man skal sætte medlemmernes bidrag op, også at sætte arbejdsgivernes bidrag op.

Hr. Svend Auken var inde på, at forslaget betød, at de mennesker, der havde det dårligst økonomisk, også fik en nedsættelse, og det er selvfølgelig klart, at hvis man får en nedsættelse af dagpengene på omkring 10.000 kr. om året, bliver man ringere stillet. Men vi har altså fundet det nødvendigt fra regeringens side, og det er jo også et forslag – godt nok i en lidt anden model – som vi fra mit partis side tidligere har fremsat her i folketinget med støtte fra andre borgerlige partier.

Jeg kan sige vedrørende hr. Svend Aukens bemærkninger om efterlønnen, at det gav jeg egentlig svar nok på til fru Lone Dybkjær; det er noget, vi vil se på under udvalgsbehandlingen.

Hr. Svend Auken sagde så, at han ønskede, man ville få en grundig udvalgsbehandling af dette lovforslag, og det ønsker jeg selvfølgelig også. Der er ikke noget, der skal sjuskes igennem i folketingets arbejdsmarkedsudvalg. Udvalget vil selvfølgelig kunne stille de spørgsmål, som udvalget finder relevante, og der vil blive svaret på dem. Der vil blive tale om en ordentlig sagsbehandling. Og medens regeringen måske kan have en interesse i at få lovforslagene om avancement og lønstop igennem hurtigst muligt, vil jeg finde, at med hensyn til dette lovforslag har vi tid nok til at få en rimelig udvalgsbehandling og få belyst alle de forskellige spørgsmål, der er blevet rejst her under første behandling, og som måtte blive rejst i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Til fru Lilli Gyldenkilde skal jeg kun sige, at dette lovforslag ikke fra regeringens side er ment som en straffeekspedition over for kvinder eller over for gamle, men vi har altså måttet tage fat, har vi følt, på dels pristalsreguleringen, dels taktreguleringen af dagpengene, og vi har altså fundet det rimeligt, at man også nedsatte dagpengene i et begrænset omfang.

Svend Auken (S):

Fire bemærkninger.

Første bemærkning er til hr. Erhard Jakobsen, der gjorde en dyd ud af det faktum, at han under valgkampen lovede meget lidt, men til gengæld lovede at stå ved de løfter, han havde givet.

Hr. Erhard Jakobsen afgav, så vidt jeg husker, kun to løfter. Det ene løfte var, at der ikke skulle ske beskatning af pensionskasser og forsikringselskaber. Det andet var, at der ikke skulle røres ved dagpengesatserne.

Det første løftes skæbne hørte vi om i går. Nu står vi over for det andet løftebrud. Det, der nu lægges op til af en regering, hr. Erhard Jakobsen støtter, er et større indgreb over for dagpengesatserne end det, der lå i VK-planen. Pr. 1. juli næste år vil man på den højeste dagpengesats få en direkte ned-

[Svend Auken]

sættelse på 12.900 kr. Det gælder både efterlønsmodtagere, syge og arbejdsløse, og selv de på den mellemste efterlønsats vil få en nedsættelse på 10.900 kr. Man kan vel omformulere centrum-demokraternes valgslogan til: de lover stadig væk meget lidt, men til gengæld holder de ikke det lidt, de lover.

Den anden bemærkning, jeg skal gøre, har at gøre med efterlønsordningen. Vi ser med megen alvor på netop spørgsmålet om efterlønsordningen, og jeg synes, det er tilfredsstillende, at regeringen med det samme har tilkendegivet, at man vil trække dette ud.

Og den sidste bemærkning, jeg skal gøre, er en opsummering fra i formiddags, som jeg gerne vil fortsætte i eftermiddag med hensyn til, hvordan regeringens parlamentariske flertal disponerer over milliarderne i regeringens oplæg. I eftermiddag har vi fået at vide, at den ene del af det parlamentariske grundlag ikke vil være med til nedsættelse af dagpengesatserne. Det vil jeg gerne sige fru Lone Dybkjær tak for. Jeg havde heller ikke ventet andet. Og vi fik af hr. Lawaetz at vide, at han ikke ville være med til at forhøje arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsforsikringen. Så er % af regeringens spareforslag væk i forhold til folketingsalen her. Jeg ved ikke, hvilke konsekvenser regeringen drager af det, men jeg synes i hvert fald, man skal huske det, før man i fortsættelsen lover fremskridtspartiet mange milliarder kroner i forbindelse med dyrtids- og lønindgrebet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er centrum-demokraternes ordfører, hr. Erhard Jakobsen, som også på dette område siger, at »det her er ikke rart, og vi er skam heller ikke glade for det«. Det er jo lige før man kan døbe denne regering som den mest bekymrede af alle over det, den fremlægger, for også arbejdsministeren siger: jeg er enig med hr. Erhard Jakobsen i, at dette da ikke er rart, men vi gør det altså alligevel. Og så er det med stor fryd, jeg kan konstatere, at de ikke har noget flertal til det. Det kunne jeg høre på bl.a. de radikales og fremskridtspartiets taler.

Fremskridtspartiet vil ikke være med til, at arbejdsgiverbidraget skal stige, og så vidt jeg forstod på de radikale – og jeg håber, jeg har forstået det rigtigt – sagde de, at efterlønsat-

sen ikke måttet ændres for dem, der er gået på efterløn, og at de nugældende satser i dagpengesystemet skulle fastfryses.

Har jeg hørt rigtigt, og agter de radikale at holde fast ved det, de siger, har man altså ikke noget flertal til at gennemføre denne lov, som den er fremsat – og tak for det! Det kan blive galt nok endda, at der ikke kommer nogen reguleringer, i og med at man griber ind i dyrtidsreguleringen og i taktreguleringen i øvrigt.

Jeg skal lige sige, at jeg har forstået, at både socialdemokratiet og de radikale ønsker, at landsarbejdsnævnet skal se på denne lov, og jeg synes ærlig talt også, at man skal lade dem se på den og høre deres kommentar til den, men det skal ikke forstås derhen, at vi har i sinde overhovedet at rette os efter, hvad landsarbejdsnævnet i øvrigt siger til det, for vi har selvfølgelig vores politiske mening om disse ting. Skade kan det dog ikke, at nogle, der har kompetence, ser på en lov, så derfor kan vi tilslutte os, at det sker.

Det sidste, jeg lige skal sige til hr. Erhard Jakobsen og dermed også til arbejdsministeren, som jo var enig med ham, er, at når man siger: vi er nødt til det her, selv om det er slemt, og selv om det gør ondt, må man spørge: ja men det er jo ikke rigtigt. Man er nødt til det ud fra den politiske grundholdning, man har, men så er det det, man skal sige. Hr. Erhard Jakobsen siger det klart og rent. Jeg ville ønske, andre også ville gøre det.

Der kunne f.eks. spares på militæret. Der bliver ikke sparet en krone på militæret, det koster det hvide ud af øjnene. Der kunne også gås ind andre steder, f.eks. ved at blokere alle borgerlige partier her i folketinget, for at f.eks. dyrtidsfonden og ATP-fonden kunne komme ud og investere mere i virksomhederne, så der kunne komme ting i gang. Det sker ikke. Sådan nogle tiltag er de tiltag, der skal til, så vi kan få skabt beskæftigelse. Dette er arbejdsløshedsskabende.

Lawaetz (FP):

Jeg forstod på arbejdsministeren, at jeg havde ret i mine betragtninger, at det var en handel sådan inden for dørene, at arbejdsministeren skulle hjælpe finansministeren med at få de penge puttet i kassen, og så må arbejdsministeren trøste os med, at vi bliver

[Lawaetz]

aflastet for andre byrder. Det må betyde, at vi i udvalget skal regne lidt på, om det nu er rigtigt. Hvor mange nye udgifter kommer der, og hvor mange nye indtægter kan man forvente?

Men jeg vil godt gentage, at tingene modvirker hinanden. Det er lidt ulogisk, at man her lægger nye byrder på arbejdspladsen. Jeg havde forventet støtte – og fik det også – af min krigskammerat gennem år, hr. Svend Auken, idet det er helt klart, at fagforeningsmedlemmerne også skal betale mere, og hvis de ingen lønforhøjelse får, kan det blive en belastning også for dem i betragtning af et i forvejen højt kontingent.

Jeg vil godt lige bemærke til fru Elisabeth Bruun Olesen, at det er så rart, når folk diskuterer, at de ved, hvad de snakker om. Arbejdsfordeling er ikke noget, de væmmelige arbejdsgivere kan bestemme. Det bestemmes 100 pct. efter aftale med fagforbundene – bare til orientering. Man skyder altså her lidt ved siden af.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg har altid været ret fascineret af hr. Svend Aukens hurtige reaktionsevne, det ved han godt, men denne gang gik det altså lidt for hurtigt, for jeg har ikke sagt, at regeringen vil trække forslaget om efterlønsordningen tilbage. Jeg har sagt, at jeg kunne se, der var et problem for de mennesker, der er på efterløn i dag, og jeg mener, at det er et af de problemer, vi skal drøfte under udvalgsbehandlingen for at se, om vi kan få det løst på en eller anden måde. Men derfra og til at komme og sige, at det er trukket tilbage, er at gå for vidt.

Og med hensyn til hr. Svend Aukens andet spørgsmål, nemlig hvilke konsekvenser regeringen drager af resultatet af denne førstebehandling, vil jeg svare, at regeringen drager ingen konsekvenser, regeringen afventer udvalgsbehandlingen og de overvejelser, partierne måtte gøre sig under udvalgsbehandlingen. For mig at se står sagen sådan, at en række partier har stillet en række relevante spørgsmål her, som jeg mener nødvendigvis må behandles, om ikke i ro og mag, så dog uden hastværk i udvalget, og så vil selvfølgelig partierne og derefter regeringen på baggrund heraf drage de nødvendige konsekvenser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 12:

Forslag til lov om begrænsning af udbytter, tantieme og vederlag m.v.

(Fremsat 5/10 82).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 13:

Forslag til lov om stop for avancer m.v.

(Fremsat 5/10 82).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 14:

Forslag til lov om ændring af lov om priser og avancer.

(Fremsat 5/10 82).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Socialdemokratiet gav i går under åbningsdebatten udtryk for manglende social balance i det udspil, regeringen fremkom med i forbindelse med åbningsredegørelsen. Det gælder også for den del af udspillet, vi nu skal drøfte.

Man kunne jo gætte på, at det er regeringens opfattelse, at man med disse tre lovforslag skaber modvægten til det voldsomme udfald mod lønmodtagerne. Industriministeren giver i sin fremsættelsestale udtryk for, at lovforslag om stop for avancer har til formål at lægge et loft over de selvstændige erhvervsdrivendes indtægtsstigninger, ganske vist i en kortvarig periode, men med henblik